

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně Mgr. Evy Šonkové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Ch. T. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2016, č. j. MV-1240-5/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2019, č. j. 15 A 52/2016 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobce podal k Ministerstvu vnitra, Oboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) dne 8. 12. 2011 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V průběhu řízení, dne 8. 10. 2014, podal žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu. Žádal o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] V průběhu řízení správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce byl Zemským trestním soudem ve Vídni dne 2. 7. 2010 odsouzen za trestný čin obchodování s návykovými látkami k trestu odnětí svobody v trvání 21 měsíců, z toho k 7 měsícům nepodmíněně a 14 měsícům podmíněně s odkladem na zkušební dobu 3 let. Trestný čin spočíval v tom, že z České republiky dovezl do Rakouska marihuanu o hmotnosti 7.260 g obsahující minimálně 866 g čisté látky delta-9-THC. Rozhodnutím ředitelství spolkové policie Vídeň ze dne 12. 5. 2011, č. j. III-1289081/FrB/11 mu byl uložen zákaz pobytu s časovým omezením 10 let (do 7. 6. 2021). Zákaz pobytu byl spojen s provedením záznamu o odepření vstupu do celého Schengenského prostoru (žalobce byl evidován v Schengenském informačním systému).

[3] Rozhodnutím ze dne 30. 10. 2015, č. j. OAM-40936-11/DP-2014, správní orgán I. stupně dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítl žalobcovu žádost. Ve svém rozhodnutí především zdůraznil převažující nutnost ochrany veřejného zájmu nad zájmem žalobce (a jeho rodiny).

[4] Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutí potvrdila závěry správního orgánu I. stupně.

[5] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce správní žalobu. V ní mezi jinými namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

[6] Krajský soud považoval rozhodnutí žalované za přezkoumatelné – z rozhodnutí bylo zjevné, z jakých podkladů vycházela a jakými úvahami se řídila. Rozhodnutí správních orgánů jsou opřená nejenom o rakouská rozhodnutí, ale i o podklady z příslušné evidence Schengenského informačního systému. Soud dále uvedl, že v předmětné věci byla posuzována žádost žalobce o změnu účelu jeho dlouhodobého pobytu za jeho trvání a nikoli žádost o nový pobyt. Zamítnutí žádosti žalobce tak není spojeno s povinností opustit území České republiky. Lze proto konstatovat, že i stručnější odůvodnění posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ze strany správních orgánů bylo zcela přiměřené významu a důsledkům předmětného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Spolu s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku.

[8] Stěžovatel namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť ani soud ani správní orgány neodůvodnily svůj závěr o přiměřenosti svých rozhodnutí ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele, resp. v čem spatřují trvající a intenzivní ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Posouzení právní otázky, zda v případě stěžovatele došlo k naplnění důvodného nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (nikoliv pouze k formální konstataci, že stěžovatel je nežádoucí osobou do poloviny roku 2021) a zda rozhodnutími správních orgánů nedošlo k porušení

práva dítěte na pobyt společně se svými rodiči (čl. § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 9 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [dále jen „Evropské úmluvy o ochraně lidských práv“]), považuje za stěžejní.

[9] Důležitým vodítkem pro výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ představuje čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS. Ve smyslu tohoto článku musí chování dotčené osoby představující závažné narušení veřejného pořádku představovat reálné, aktuálně trvající a dostatečné intenzivní ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Obdobně na věc nahlíží i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34, č. 2835/2013 Sb. NSS.

[10] Správní soud se vůbec nezabýval posouzením intenzity a aktualnosti protiprávního jednání v kontextu plynutí času. S plynutím času intenzita a aktuálnost ohrožení zájmu společnosti jistě klesá. Při splnění určitých podmínek existuje zpravidla i možnost zmírnění trestu či prominutí jeho zbytku a začlenění pachatele zpět do společnosti. Někdejší porušení právního předpisu v minulosti by s ohledem na závěry soudu vedlo ke zbavení práva k jakémukoliv pobytovému titulu do budoucna, což je v rozporu s principy právního státu.

[11] Správní orgány a soud nepřihlédly k zájmům stěžovatelovy nezletilé dcery. Jeho dcera nenese žádnou vinu za protiprávní jednání svých rodičů a neexistuje žádné zákonné rozhodnutí, dle kterého by muselo být dítě odloučeno od otce proti jeho vůli. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 376/2017 – 26. Dále stěžovatel uvádí, že v jeho případě nedošlo k posouzení protichůdných zájmů čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech se zájmem veřejným, obdobně jako ve věci přezkoumané rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 – 46. Závěrem stěžovatel připomněl judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která stanovila, jaké faktory musí být v cizineckých věcech brány v potaz (rozsudek ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, a rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99).

[12] Rozsudek krajského soudu navrhuje zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížnost není důvodná a odkázala na své vyjádření k žalobě a spisový materiál. Krajský soud věc posoudil správně, a proto žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je včasná, přípustná a projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda

napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Ze stěžovatelem vznesených námitek se Nejvyšší správní soud prvně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel především uvedl, že se krajský soud dostatečným způsobem nevypořádal s jeho žalobními námitkami ohledně přiměřenosti rozhodnutí a intenzity narušení veřejného pořádku.

[17] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. O nepřezkoumatelné rozhodnutí se tedy typicky bude jednat tehdy, pokud krajský soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tehdy, pokud není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovodil a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[18] Krajský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu a spáchaný trestný čin (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), za nějž byl stěžovatel rakouským soudem odsouzen, shledal závažným narušením veřejného pořádku, což odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014 – 39, 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 – 45, či rozsudek ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 – 31).

[19] Obecně vzato, aktuálnost a intenzita ohrožení veřejného pořádku jistě časem klesá. Důležité jsou však konkrétní okolnosti. V projednávaném případě ještě ani neuplynula polovina z uloženého trestu zákazu pobytu. Právní řád České republiky v obecné rovině povoluje upustit od výkonu zbytku trestu zákazu pobytu až po výkonu poloviny uloženého trestu (srov. § 90 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Aktuálnost a intenzita ohrožení veřejného pořádku, která je spojená s upuštěním od zákazu pobytu, tak v českém právním řádu klesá (je možná) až po výkonu poloviny trestu zákazu pobytu. Je-li však cizinec (žadatel o pobytový titul) evidován v Schengenském informačním systému je mu podle čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy možné vydat pobytové oprávnění pouze ze závažných důvodů (zejména humanitárních či vyplývajících z mezinárodních závazků), což je otázkou přiměřenosti, kterou se soud bude zabývat dále. Bagatelizace odsouzení stěžovatelem s poukazem, že šlo o cizí stát, je však nepřípadná. Hodnocení závažného narušení veřejného pořádku nelze omezit hraniční čárou České republiky. Naopak, pohled za ni je zcela na místě. Jde o rub a líc vymoženosti zvané Schengenský prostor. Stěžovatel byl sice odsouzen soudem cizího státu, ale jde o stát bezprostředně sousedící, navíc z popisu skutku plyne, že trestný čin byl spáchán na území obou států (transport návykové látky

z České republiky do Rakouska), tedy odpovědnost stěžovatele by mohla být vyvozena i podle českých zákonů.

[20] Jde-li o otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve vztahu k zamítnutí dlouhodobého pobytu, je názor krajského soudu také správný. V dané věci byla posuzována žádost o změnu účelu jeho dlouhodobého pobytu za jeho trvání, a nikoli žádost o nový pobyt. Zamítnutí žádosti stěžovatele tak není spojeno s povinností opustit území České republiky. Intenzita zásahu do soukromého a rodinného života byla proto podstatně nižší.

[21] Soukromý a rodinný život navíc stěžovatel na území České republiky začal vést až po rozhodnutí rakouského soudu a policie. Nejvyšší správní soud již v minulosti dospěl k závěru, že (citováno z rozsudku č. j. 7 Azs 285/2014 – 39) „[ž]*ije-li* [stěžovatel] *na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“ Stěžovatel uzavřel manželství ve Vietnamu v roce 2012; dcera se narodila v roce 2013 a má vietnamské občanství. V řízení před správními orgány ani soudy stěžovatel netvrdil, že by mu, jeho dceři či ženě něco bránilo v realizaci rodinného života v zemi původu. V projednávané věci proto nelze ani vzdáleně hovořit o tom, že by některý z faktorů stanovených ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* mohl s ohledem na jednání stěžovatele, který svůj rodinný život začal realizovat po spáchání trestného činu a s vědomím své situace ve státech schengenského území (srov. předposlední větu bodu 39 výše citovaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva), zavdat pochybnosti o tom, že byl porušen čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (případně čl. 9 Úmluvy o právech dítěte a § 174a zákona o pobytu cizinců).

[22] V projednávané věci tak převážil veřejný zájem nad stěžovatelem uváděnými zájmy soukromými. Rozsudek krajského soudu v plném rozsahu obstojí.

[23] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti kasační soud nerozhodoval, jelikož rozhodl bez odkladu o samotné kasační stížnosti. Otázka odkladného účinku se tak skončením řízení o kasační stížnosti stala bezpředmětnou.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Napadený rozsudek splňuje kritéria zákonnosti a přezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné

náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu